

Cele șapte peceti

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Vrednic ești Tu să-i iei cartea și să-i rupi pecetele, căci ai fost înjunghiat și ai rascumparat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam! Ai făcut din ei o împărăție și preți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ.” (Apocalipsa 5:9,10)

Apocalipsa 6 continuă scena din capitolele 4 și 5 de la momentul în care Hristos a luat sulul pecetluit și a recâștigat ce s-a pierdut prin Adam. El Se pregătește apoi să rupă pecetele sulului și să ducă la bun sfârșit planul de mântuire.

Cincizecimea a marcat începutul răspândirii Evangheliei, prin care Hristos Își extinde Împărăția. Ruperea pecetilor se referă la propovăduirea Evangheliei, începută la Cincizecime, și la consecințele respingerii ei. Ruperea pecetii a șaptea coincide cu finalul istoriei lumii.

Apocalipsa 3:21 ne oferă cheia semnificației celor șapte peceti: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Capitolele 4 și 5 ne vorbesc despre biruința lui Hristos și despre înălțarea Sa la tronul Tatălui, iar capitolul 7 despre biruitorii din fața tronului lui Hristos. De aceea, capitolul 6 este despre poporul lui Dumnezeu aflat în procesul de obținere a biruinței spre a putea sta cu Isus pe tronul Său.

2–9 februarie – Săptămâna căminului creștin

1. Observă cuvintele-cheie comune următoarelor trei pasaje. Ce ai descoperit de aici despre semnificația primelor patru peceți?

“Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceți, m-am uitat și am auzit pe una din **Apocalipsa 6:1-8** cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.” Apocalipsa 6:1-2

“Dacă și după aceasta vă veți împotrivi și nu veți voi să Mă ascultați, vă voi lovi de șapte ori **Leviticul 26:21-26** mai mult pentru păcatele voastre. Voi trimite împotriva voastră fiarele de pe câmp, care vă vor lăsa fără copii, vă vor nimici vitele și vă vor împuțina; așa că vă vor rămâne drumurile pustii. Dacă pedepsele acestea nu vă vor îndrepta și dacă vă veți împotrivi Mie, Mă voi împotrivi și Eu vouă și vă voi lovi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre.

Matei 24:1-14 Voi face să vină împotriva voastră sabie, care va răzbuna călcarea legământului Meu, și, când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciuma în mijlocul vostru și veți fi dați în mâinile vrăjmașului. Când vă voi trimite lipsă de pâine, zece femei vă vor coace pâine într-un singur cuptor și vi se va da pâinea cu cântarul; veți mânca, dar nu vă veți sătura.” **Leviticul 26:21-26**

Evenimentele corespunzătoare celor șapte peceți trebuie înțelese prin prisma blestemelor prevăzute în legământul Vechiului Testament, exprimate prin termenii „sabie”, „lipsă de pâine”, „ciuma” și „fiarele de pe câmp” (Leviticul 26:21-26). În Ezechiel 14:21 sunt numite „cele patru pedepse grozave” ale lui Dumnezeu. Prin aceste pedepse care cad asupra celor necredincioși, Dumnezeu urmărește să-i conștientizeze pe cei din poporul Său de starea lor spirituală, să-i mustre când nu sunt credincioși legământului. El dorește ca ei să rămână treji în timpul așteptării revenirii lui Isus.

Există asemănări și între primele patru peceți și pasajul din Matei 24:4-14, unde Isus a explicat ce urma să se întâmple pe pământ. Cei patru călăreți sunt simboluri ale evenimentelor prin care Dumnezeu îi ține pe cei din poporul Său pe calea cea bună, amintindu-le că lumea aceasta nu este casa lor.

Apocalipsa 6:1,2 este un pasaj simbolic care vorbește despre victorie. El ne trimite cu gândul la Apocalipsa 19:11-16, unde Hristos apare călare pe un cal alb, conducând armatele cerești în ultima bătălie din istoria pământului. Albul, simbolul purității, este de regulă asociat cu Hristos și cu urmașii Lui. Călărețul are un arc și primește o cunună, imagine din Vechiul Testament (Habacuc 3:8-13; Psalmii

45:4,5). Călărețul care „a pornit biruitor și ca să biruiască” poartă coroana biruinței – în grecește: *stephanos* (Apocalipsa 2:10; 3:11).

Scena primei peceti descrie începerea răspândirii Evangheliei la Cincizecime și a extinderii Împărăției Sale în perioada apostolică, care corespunde cu mesajul către biserica din Efes (Coloseni 1:23). Dar mai sunt încă multe teritorii în care nu s-a ajuns și mulți oameni de adus la Isus până la biruința finală de la revenirea Sa.

Să nu uităm că, dacă suntem cu Hristos, suntem de partea învingătorilor, indiferent de situația noastră prezentă!

Luni, 28 ianuarie

Pecetea a doua și pecetea a treia

2. Luând în considerare descrierea calului roșu și a călărețului, ce ni se spune aici cu privire la Evanghelie?

“Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și **Apocalipsa 6:3,4** vezi!” Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.” Apocalipsa 6:3-4

Roșul este culoarea sângelui. Călărețul primește o sabie mare și puterea de a lua pacea de pe pământ.

Pecetea a doua prezintă consecințele respingerii Evangheliei. Hristos duce lupta spirituală prin propovăduirea Evangheliei, dar forțele răului I se împotrivesc puternic. Inevitabil, apare persecuția. Nu călărețul este autorul uciderilor, însă consecința inevitabilă a răspândirii Evangheliei este persecuția (vezi Matei 10:34).

3. Pe baza descrierii calului negru și a călărețului, la ce realitate legată de propovăduirea Evangheliei se face referire aici?

“Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și **Apocalipsa 6:5,6** vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el avea în mână o cumpănă. Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vătâmi untelemnul și vinul!” Apocalipsa 6:5-6

Leviticul 26:26

“Când vă voi trimite lipsă de pâine, zece femei vă vor coace pâine într-un singur cuptor și vi se va da pâinea cu cântarul; veți mânca, dar nu vă veți sătura.” Leviticul 26:26

Ezechiel 4:16 “El mi-a mai zis: „Fiul omului, iată că voi sfărâma toiagul pâinii la Ierusalim, așa că vor mânca pâine cu cântarul și cu necaz și vor bea apă cu măsură și cu groază.” Ezechiel 4:16

Călărețul de pe calul negru are în mână o cumpănă, un cântar pentru alimente. Se face un anunț: „O măsură de grâu pentru un dinar! Trei măsuri de orz pentru un dinar!” (Apocalipsa 6:6). În zona aceea a lumii, cerealele, uleiul și vinul erau considerate alimente de bază (Deuteronomul 11:14). Faptul că se vând cu cântarul denotă lipsă sau foamete mare (Leviticul 26:26; Ezechiel 4:16). Pe timpul lui Ioan, un dinar era salariul pe o zi (Matei 20:2), cu care se asigurau, în condiții normale, cele necesare familiei într-o zi. Pe timp de foamete însă, prețurile creșteau enorm. În scena peceții a treia, venitul de pe o zi reușește să asigure hrana unui singur om. Pentru a hrăni o familie mică, salariul de pe o zi era dat pe trei măsuri de orz, hrana săracului, mai ieftină și mai dificil de mestecat.

Scena peceții a treia înfățișează alte consecințe ale respingerii Evangheliei. Considerând calul alb ca pe un simbol al propovăduirii Evangheliei, calul negru ar sugera absența ei. În Biblie, grâul simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11). Respingerea lui duce în mod inevitabil la foamete spirituală, situație profetizată de Amos (Amos 8:11-13).

Marti, 29 ianuarie

Scena peceții a patra

4. Ce scenă este descrisă în versetele următoare și ce legătură are cu scena de mai înainte?

Apocalipsa 6:7,8 “Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.” Apocalipsa 6:7-8

Culoarea calului care se arată la ruperea peceții a patra este exprimată prin termenul grecesc *chloros*, culoarea cenușie a unui corp

în descompunere. Călărețul se numește Moartea și este însoțit de Locuința morților (Hades). Lor li se permite săucidă a patra parte a pământului prin sabie, foamete, molimă și animale sălbatice.

Pecetea a patra aduce molimă și moarte. Foametea spirituală rezultată din respingerea Evangheliei conduce în mod inevitabil la moarte spirituală.

Vestea bună este că puterea morții și a Locuinței morților este limitată – li se dă putere doar asupra unei părți (a patra) a pământului. Isus ne asigură că El ține cheile morții și ale Locuinței morților (vezi Apocalipsa 1:18).

5. Recapitulează mesajele către bisericile din Efes, Sardes, Pergam și Tiatira din Apocalipsa 2. Compară situația acestor biserici cu scenele ruperii celor patru peceti. Ce asemănări observi?

«Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși.

Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai oboșit.

«Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.

«Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.

«Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.» Apocalipsa 2:2-3, 9, 13, 19

Scenele celor șapte peceti prezintă istoria bisericii. Cele șapte biserici și cele șapte peceti corespund diferitelor perioade din istoria creștină. În timpurile apostolice, Evanghelia s-a răspândit rapid în toată lumea. A urmat apoi o perioadă de persecuție în Imperiul Roman, între sfârșitul secolului I și începutul secolului al IV-lea, așa cum se arată în scena peceții a doua. Pecetea a treia indică perioada de compromis din secolele al IV-lea și al V-lea, caracterizată de foamete spirituală, de lipsă a Scripturii, care a dus la „Evl Mediu întunecat”. Pecetea a patra descrie foarte bine moartea spirituală care a caracterizat creștinismul în Evl Mediu întunecat.

Apocalipsa 6:6 declară că „untdelemnul și vinul” nu vor fi afectate de foametea din perioada peceții a treia. Ce semnificație poate avea această afirmație?

6. Ce evenimente sunt descrise în versetele următoare?

“Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră **Apocalipsa 6:9,10** înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Apocalipsa 6:9-10

În Biblie, cuvântul „suflet” semnifică întreaga ființă umană (Geneza 2:7). Martirajul credincioșilor lui Dumnezeu este simbolizat aici prin sângele jertfit și turnat la piciorul altarului de jertfă din sanctuarul pământesc (Exodul 29:12, Leviticul 4:7). Credincioșii lui Dumnezeu au suferit nedreptăți și au fost uciși din cauza mărturiei lor despre Evanghelie. Ei strigă la Dumnezeu și Îi cer să intervină și să-i răzbune. Textele acestea vorbesc despre nedreptatea de pe pământ, nu despre starea omului în moarte.

7. Ce răspuns primesc martirii la rugămintea pe care I-o fac lui Dumnezeu?

Apocalipsa 6:11 “Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă și i s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.” Apocalipsa 6:11

Deuteronomul 32:43 “Neamuri, cântați laudele poporului Lui! Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi și face ispășire pentru țara Lui, pentru poporul Lui.” Deuteronomul 32:43

Psalzii 79:10 “Pentru ce să zică neamurile: „Unde este Dumnezeul lor?” Să se știe înaintea ochilor noștri, printre neamuri, că Tu răzbuni sângele vărsat al robilor Tăi!” Psalmul 79:10

Sfinții martirizați primesc haine albe, simbolul neprihăririi lui Hristos, fapt care duce la răzbunarea sau îndreptățirea lor – darul Său pentru cei care acceptă harul Său (Apocalipsa 3:5; 19:8). De notat că, în limba greacă, în Apocalipsa 6:11 nu apare cuvântul „numărul”. Deci nu este vorba despre un număr al sfinților martirizați care trebuie atins înainte de revenirea lui Hristos, ci despre desăvârșirea caracterului lor. Copiii lui Dumnezeu sunt făcuți desăvârșiți prin haina neprihăririi lui Hristos, nu prin meritele lor (Apocalipsa 7:9,10).

Sfinții martirizați vor fi înviați și răzbunați la a doua venire a lui Hristos, la începutul mileniului (Apocalipsa 20:4).

Pecetea a cincea corespunde în plan istoric cu Evul Mediu, când milioane de credincioși au fost martirizați din cauza credinței, dar trimite și la experiența poporului lui Dumnezeu din orice timp, din vremea lui Abel (Geneza 4:10) și până la sfârșit, când Dumnezeu va răzbuna „sângele robilor Săi” (Apocalipsa 19:2).

Tu ai suferit din cauza nedreptății? Ce încurajare găsești în acest studiu?

Joi, 31 ianuarie

Ruperea peceteii a șasea

În scena peceteii a cincea, credincioșii sufereau și strigau la Dumnezeu să intervină. A sosit timpul ca El să răspundă la rugăciunile lor.

8. Ce dezvăluiri ni se fac în următoarele versete?

“Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur **Apocalipsa 6:12-14** de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele și stelele au căzut din cer pe pământ cum cad smochinele verzi din pom când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.” Apoc 6:12-14

Matei 24:29,30 “îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințele pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” Matei 24:29-30

2 Tesaloniceni 1:7-10 “și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.” 2 Tesaloniceni 1:7-8

Semnele cosmice din cadrul peceteii a șasea sunt cele pe care Isus le-a prevestit în Matei 24:29,30 și care urmau să aibă loc la sfârșitul „necazului celui mare” (Apocalipsa 7:14), ca indicii ale venirii. Soarele, luna, „stelele” (meteoriții) și cerul amintite aici nu au sens figurat. Cuvintele „ca” și „cum” indică deja o analogie cu un obiect sau un eveniment propriu-zis – soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut ca sângele, stelele au căzut pe pământ cum cad smochinele verzi din pom când bate un vânt puternic

“Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu

Cele șapte peceti uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.” 2 Tesaloniceni 1:9-10

și cerul s-a strâns ca un sul. Creștinii au recunoscut în cutremurul din 1755 din Lisabona, în ziua întunecată din 19 mai 1780 din estul New Yorkului și din sudul Noii Anglii și în ploaia spectaculoasă de meteoriți de deasupra Oceanului Atlantic din 13 noiembrie 1833 împlinirea profeției despre venirea lui Hristos. Evenimentele acestea au declanșat reдеșteptarea cunoscută ca a Doua Mare Trezire.

Citește Apocalipsa 6:15-17 și 19:11-21. Citește și Isaia 2:19, Osea 10:8 și Luca 23:30. În scenele descrise aici, oamenii de toate categoriile încearcă să se adăpostească, panicați de cataclismele grozave care au loc la revenirea lui Hristos. Ei le cer stâncilor și munților să-și ascundă de „Fața Celui ce șade pe scaunul de Domnie și de mânia Mielului” (Apocalipsa 6:16). A venit timpul să se facă dreptate, fiindcă Hristos vine „ca să fie proslăvit în sfinții Săi” (2 Tesaloniceni 1:10). Sfârșitul celor păcătoși este descris în Apocalipsa 19:17-21.

Scena se încheie cu o întrebare retorică pusă de oamenii îngroziți: „Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:17; vezi și Naum 1:6; Maleahi 3:2.) Răspunsul la întrebarea aceasta este dat în Apocalipsa 7:4 – vor sta în picioare credincioșii pecetluiți.

Ce răspuns poți da tu la această întrebare și ce argumente biblice ai?

Vineri, 1 februarie

Un gând de încheiere

Prin simbolurile ei, viziunea despre ruperea celor șapte peceti arată către grija lui Dumnezeu pentru poporul Său de pe pământ. Kenneth A. Strand spune:

„În Scriptură, există asigurarea că Dumnezeu i-a purtat mereu de grijă poporului Său, că El este mereu prezent ca să-l susțină și că în mărețul deznodământ escatologic îl va răzbuna pe deplin și îl va răsplăti generos cu viața veșnică. Cartea Apocalipsa preia și dezvoltă frumos tema aceasta și nu este nici pe departe o carte obscură sau bizară care face notă discordantă cu restul Bibliei, în general; ea

transmite însăși esența mesajului biblic. Potrivit ei, «Cel viu» – Cel care a învins moartea și mormântul (Apocalipsa 1:18) – nu-i va pă-răsi niciodată pe urmașii Săi credincioși și, chiar și atunci când sunt martirizați, ei sunt învingători (Apocalipsa 12:11) și le este rezervată «cununa vieții» (Apocalipsa 2:10; 21:1-4; 22:4).” (Vezi Kenneth A. Strand, „The Seven Heads: Do They Represent Roman Emperors?” în *Symposium on Revelation*, cartea 2, 1992, vol. 7, p. 206.)

Studiu suplimentar: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, cap. „Nevoia lumii”, ed. 2007, pp. 405–407.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 8–14

1. Ce anume s-a arătat întregului popor, după ce Moise și Aaron au ieșit din cortul întâlnirii?

2. Ce lege veșnică i-a fost dată lui Aaron, după moartea lui Nadab și Abihu?

3. Când putea ieși în viața publică femeia care năștea un băiat și cea care năștea o fată?

4. În cazul vindecării unui lepros, unde trebuia făcută cercetarea?

Istoria mântuirii, cap. 49

5. Din ce cauză a degenerat religia protestantă în formalism?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 5:5,6

Pasajul studiat: Apocalipsa 6 prezintă evenimentele care se petrec atunci când Mielul rupe primele șase din cele șapte peceti.

Introducere: Capitolul 6 descrie primele șase din cele șapte peceti. Scena aceasta urmează imediat după viziunea despre sala tronului cesc din capitolul 5.

Temele studiului:

I. Cei patru călăreți (Apocalipsa 6:1-8) înfățișează răspândirea Evangheliei și consecințele respingerii ei.

Interpretarea aceasta depinde de modul în care sunt identificați calul alb și călărețul lui (vers. 1,2; vezi tema 1 de mai jos).

II. Fundalul principal vechi-testamentar al scenei cu cei patru cai îi constituie blestemele legământului.

Legământul din Vechiul Testament, cu binecuvântările și cu blestemele lui, este preluat în capitolul 6 ca metaforă a Evangheliei.

III. Judecățile descrise în Apocalipsa 6 îi afectează pe copiii lui Dumnezeu.

Aceasta are la bază făgăduințele și amenințările prevăzute în legământul cu Israel din Leviticul 26 și Deuteronomul 32.

IV. Pasajul despre sufletele de sub altar nu se referă la starea morților.

Pecetea a cincea (Apocalipsa 6:9-11) a fost adusă de multe ori ca argument că oameni decedați ar fi conștienți de ce se întâmplă în jurul lor.

V. Interpretarea adventistă a pecetii a șasea este susținută de text.

Analiza atentă a pasajului din Apocalipsa 6:12-14 indică faptul că el se referă la o mișcare în timp și că soarele, luna și stelele au aici o semnificație literală, nu simbolică.

Aplicația pentru noi: Participanții sunt invitați să analizeze relevanța interpretării adventiste a pasajului din Apocalipsa 6:12-14 și să răspundă la întrebarea ridicată de Isus în Apocalipsa 6:17.

Partea a II-a: COMENTARIU

Apocalipsa 6 este continuarea capitolului 5. Primul cuvânt din capitolul 6 este „și” (gr. *kai*), indicând relația lui cu cel anterior. Capitolul 5 se încheie cu imaginea în care Mielul ține sulul (vers. 7,8) și primește închinare din partea oștii cerești (vers. 12-14). Ioan urmărește ce se întâmplă mai departe (capitolele 5 și 6 încep cu expresia „și am văzut” – Apocalipsa 5:1; 6:1) și îl vede pe Miel rupând pecete după pecete (Apocalipsa 6:1,3,5,7,9,12).

Evenimentele produse la ruperea pecetilor nu constituie conținutul sulului. Toate cele șapte peceti trebuie rupte pentru ca sulul să poată fi desfăcut și citit (vers. 14).

Temele principale ale studiului 5 pe larg:

I. Cei patru călăreți (Apocalipsa 6:1-8) înfățișează răspândirea Evangheliei și consecințele respingerii ei.

Interpretarea aceasta depinde de simbolistica acestui cal alb și a călărețului lui (Apocalipsa 6:1,2). În afară de acest cal, toți ceilalți produc calamități. În Apocalipsa, albul este întotdeauna reprezentativ pentru Hristos sau pentru poporul Lui. Cununa purtată de călăreț (gr.: *stephanos*) este coroana victoriei. Cu o singură excepție (Apocalipsa 9:7), în Noul Testament tipul acesta de coroană este întotdeauna asociat cu Hristos și/sau cu poporul Său. De asemenea, în primele cinci capitole din Apocalipsa, cuvântul pentru „a birui” (gr. *nikôn, nikêsêi*) se referă tot la Hristos și la poporul Său (vezi, de exemplu, Apocalipsa 3:21). Călărețul de pe calul alb din Apocalipsa 19 este clar Hristos și seamănă foarte mult cu descrierea din Apocalipsa 6:2.

O temă majoră a cărții Apocalipsa o constituie contrafacerea. Însă, întotdeauna când este descrisă o contrafacere, cititorul este pus în gardă. În Apocalipsa 6:1,2, nu există niciun indiciu că acest călăreț ar reprezenta ceva rău. Călărețul din Apocalipsa 19 poartă o coroană împărătească (gr. *diadêma*) și nu o coroană a victoriei, însă diferența este explicabilă, deoarece ne aflăm la un alt stadiu al conflictului. Apocalipsa 6 reprezintă biserica luptătoare, pe când Apocalipsa 19 reprezintă biserica triumfătoare. Se pare că ideea principală transmisă de cei patru călăreți este biruința lui Hristos, înaintarea Evangheliei și opoziția față de ea.

II. Fundalul principal vechi-testamentar al scenei cu cei patru cai.

Capitolele 4 și 5 au ca temă principală tronul, ca miză a conflictului. Tema capitolului 6 o constituie blestemele legământului. Cuvântul „a blestema” aici nu înseamnă a rosti cuvinte injurioase, ci a suferi consecințele neascultării (Leviticul 26:21-26; Deuteronomul 32:23-25,41-43 și Ezechiel 14:12-21). În Vechiul Testament, blestemele acestea erau sabia, foamea, boala și animalele sălbatice. Uneori, ele erau înșeptite (Leviticul 26:21,24) sau aduse la îndeplinire de patru cai de culori diferite (Zaharia 1:8-17; 6:1-8).

În Vechiul Testament, legământul a fost încheiat între Dumnezeu și Israel. Binecuvântările și blestemele legământului veneau în mod literal asupra lui Israel. În Noul Testament, credințioșia față de legământul făcut cu Israel este stabilită în funcție de raportarea la Hristos. Cei care Îl urmează pe Hristos sunt binecuvântați (Ioan 12:32; Faptele 13:32,33; 2 Corinteni 1:20), iar cei care Îl resping cad sub blestem (Romani 8:3; Galateni 3:13).

III. Judecățile descrise în Apocalipsa 6 îi afectează pe copiii lui Dumnezeu.

Apocalipsa 6 își are rădăcina în făgăduințele și amenințările legământului din Leviticul 26 și Deuteronomul 32. Dacă judecățile celor șapte trâmbițe cad asupra celor răi (Apocalipsa 9:4,20,21), judecățile celor șapte peceți cad asupra lumii creștine apostate.

IV. Pasajul despre sufletele de sub altar (Apocalipsa 6:9-11) nu se referă la starea morților.

Unii consideră că sufletele pe care le-a văzut Ioan sub altar ar constitui o dovadă că omul ar continua să fie conștient după ce moare. Dacă ar fi așa, atunci versetul acesta ar contrazice învierea în trup (1 Corinteni 15:42-44,53), precum și învățătura din Geneza 2:7, unde sufletul este întreaga ființă umană, și cea din Eclesiastul 9:5, unde se afirmă că omul, odată ce a murit, nu mai este conștient. Textul din Apocalipsa este evident simbolic, un ecou al relatării despre Cain și Abel (Geneza 4:10,11) și al altarului arderii-de-tot din sanctuarul evreiesc, căci doar la picioarele lui era turnat sângele jertfei (Leviticul 5:9).

Sufletele de sub altar nu sunt spirite fără trup suite la cer. Martirii vor reveni la viață abia la începutul mileniului (Apocalipsa 20:4). La fel ca

În cazul sângelui lui Abel, martirii sunt înfățișați strigând de pe pământ, nu în cer. Glasul sângelui care strigă din pământ exprimă metaforic ideea că relele pe care le-au suportat ei nu vor fi uitate de Dumnezeu, care îi va învia la a doua venire a lui Hristos (1 Tesaloniceni 4:16).

V. Interpretarea adventistă a peceții a șasea este susținută de text.

În cartea *Tragedia veacurilor* și în alte scrieri ale primilor adventiști de ziua a șaptea, pasajul din Apocalipsa 6:12-14 este aplicat la evenimente relativ recente. Pasajul descrie două cutremure, separate de o serie de semne cerești. Primul cutremur prezis se considera că s-a împlinit în 1755 la cutremurul din Lisabona. După aceea, a avut loc întunecarea soarelui și înroșirea lunii în 1780 și căderea stelelor în 1833. Cerul „strâns ca o carte de piele pe care o faci sul” și mutarea din loc a insulelor și a munților se considera că urmau să se petreacă în viitor.

Interpretarea aceasta a ridicat două întrebări pertinente: 1) Pasajul se deschide cu expresia: „Când a rupt Mielul pecetea a șasea”. Prin urmare, logic ar fi ca evenimentele menționate în pasaj să se petreacă toate odată, nu la distanță de câteva decade. 2) Cutremurele, soarele, luna și stelele trebuie înțelese de fapt ca niște simboluri ale unei maladii spirituale? Studiul atent al textului grecesc oferă răspunsuri la ambele întrebări.

În primul rând, cutremurul din versetul 12 nu se produce în același timp cu evenimentele descrise în versetul 14. Cutremurul din versetul 12 („un mare cutremur de pământ”, gr. *seismos megas*) se corelează cu cel din Apocalipsa 11:13 („un mare cutremur de pământ”, gr. *seismos megas*) care are loc înainte de închiderea timpului de probă (eveniment care se produce la începutul trâmbiței a șaptea, Apocalipsa 10:7). În schimb, mutarea tuturor munților și a tuturor insulelor (Apocalipsa 6:14) se corelează cu Apocalipsa 16:20, eveniment care are loc după închiderea timpului de probă. De aceea, dacă aceste două evenimente se produc la un interval de timp nedeterminat, avem motive să credem că și celelalte evenimente din Apocalipsa 6:12-14 se pot împlini la o oarecare distanță în timp.

În al doilea rând, în versetele 12 și 13 există patru comparații introduse de conjuncția greacă *hōs* („ca” sau „cum”). Cuvântul acesta introduce de obicei un simbol, care funcționează cel mai bine atunci

când ceea ce îl precedă pe *hôs* este literal. Soarele propriu-zis se face negru „ca” un sac de păr și luna se face „ca” sângele. Descrierile sunt simbolice, însă corpurile cerești sunt reale.

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. Pionierii adventiști de ziua a șaptea au considerat că Apocalipsa 6:12-14 s-a împlinit prin cutremurul din Lisabona din 1755, prin ziua întunecată din 1780 și prin căderea stelelor din 1833, în decursul a aproape 100 de ani. *Este interpretarea aceasta confirmată sau infirmată de pasajul paralel din Matei 24? Ce răsplată spirituală are istoricistul care citește pecetea a șasea?*

Cuvântul „atunci” din versiunea în limba română a textului din Matei 24:30 pare într-adevăr a asocia toate semnele cerești cu a doua venire a lui Isus, un eveniment viitor. Însă textul grecesc conține doar termenul „și” (*kai*) și este nedeterminat temporal, la fel ca Apocalipsa 6:12-14. Matei 24 nu infirmă interpretarea adventistă a acestui pasaj din Apocalipsa.

Interpretările adventiste ale profetiei ne asigură că (1) Dumnezeu conduce istoria, (2) că misiunea Sa pentru timpul sfârșitului și pentru poporul Lui din timpul sfârșitului este clară și (3) că El îi poartă de grijă poporului Său, răzbunându-i pe martiri (Apocalipsa 6:11) și protejându-i pe cât mai mulți posibil în haosul produs de Satana înainte de revenirea lui Isus (Apocalipsa 7:1-3).

2. *La finalul capitolului 6, se ridică întrebarea: „Cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:17). Cum răspunde Biblia la această întrebare și ce relevanță are acest răspuns astăzi? Dumnezeu are un popor care va putea să stea în picioare în zilele finale, când tulburările de pe pământ vor atinge intensitatea maximă. La fel ca Isus în ultimele Sale zile înainte de răstignire, urmașii lui Hristos vor rămâne devotați chemării lor. Să ne pregătim acum cu toții pentru acel timp. Săptămâna viitoare, vom discuta mai mult despre acest subiect.*